

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἔγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ κα. α Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ζ' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν,
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Μεγάλος πόνος. — Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ
Ρήγα Φεραίου. Ἡ ποίησις τοῦ Ρήγα (ἐξ ἀναγνώσματος ἐν τῷ Φιλ.
Συλλόγῳ «Παρνασσῶ» τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ). — Ταφὴ ῥετὰ χιόνια (ὑπὸ
δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Στὴν Ἡπειρὸν (ἐκ τῶν «Πολεμικῶν Τρα-
γουδιῶν» τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου). — Μέση γυναικεία παιδείσις ἐν
Ρωσσίᾳ (ὑπὸ Κάκιας Βενδώφ). — Ἀλληλογραφία. Συμβουλαί. Συντα-
γαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Βεβχίως εἶχες δίκαιον νὰ σοῦ γράψω ὅ,τι σοῦ ἔγραψα διὰ
τὴν κοινὴν μας φίλην. Δὲξ με ἐκπλήττει δὲ ἡ ἀγρία, ὡς
λέγεις, κατὰ τοῦ κόσμου προκατάληψις τῆς ἀφοῦ τόσον ὑπέ-
φερον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἄλλως τε δὲν εἶναι οὔτε ἡ
πρώτη, οὔτε ἡ μόνη, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔκαυσε τὰ ὠραῖα πτερά
τῆς εἰς τὸ ψευδὲς καὶ πλάνον αὐτοῦ φῶς, ζητεῖ νὰ θερα-
πεύσῃ τὰς πληγὰς τῆς μακρᾶν, ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτερα.

Καὶ εἶναι εὐθύμος ἐν τούτοις. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπερίμενα. Τὴν
εἶχες γνωρίσει παιδί. Ἦτο ἀληθὴς πειρασμός. Πῶς θέλεις
λοιπὸν νὰ ἀλλάξῃ χαρακτῆρα ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν
ἄλλην; Ἐπειτα νέα καὶ εὐμορφὴ καὶ πλουσία ὡς εἶναι, τίς
οἶδε τί τῆς ἐπιφυλλάσσει τὸ μέλλον. Ἡ ἀπελπισία εἰς τὴν
ἡλικίαν αὐτὴν συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, καὶ ἡ
ὠραία σύντροφός σου οὐδέ μίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἔχει
ἐντελῶς διαζευχθῆ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἕως σή-
μερον θεωρεῖ θησαυρὸν δυσεύρετον δι' αὐτὴν, πτηνὸν τὸ ὁποῖον
ἐπέταξε μακρᾶν, χωρὶς καμμίαν νὰ τῆς δώσῃ ὑπόσχεσιν ἐπι-
στρεφῆς.

Σὺ, ἐν τῷ μεταξύ κάμνε συγκρίσεις μεταξὺ τῆς ἰδικῆς
σου καὶ τῆς ἰδικῆς τῆς ζωῆς, καὶ εὐχαρίστει τὸν θεόν, διότι

σὲ ἀπήλλαξεν ἀπὸ τοιαύτας ἀπώρους πικρίας καὶ ἀπογοη-
τεύσεις, καὶ εὐγνωμονεῖ τὴν τύχην, ἡ ὁποία με τόσα δῶρα
καὶ χαρίσματα ἐπροίκισεν ἐκεῖνον, μεθ' οὗ συνέδεσες τὴν
ζωὴν σου.

Εἶσαι, μοῦ λέγεις, ἰδιαιτάτα εὐτυχῆς, διότι ἡ φίλη σου
φεύγει ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας, ἃς σὲ ἐπισκέπτεται ὁ σύζυγός
σου. Ἡ φράσις σου αὕτη μοῦ λέγει πολὺ περισσότερα, ἀφ' ὅσα
καὶ σὺ ἡ ἰδία δὲν τολμᾷς νὰ ἐμπιστευθῆς οὔτε εἰς τὸν ἑαυ-
τόν σου· ἄλλως τὴν χαρὰν σου αὐτὴν συμερίζομαι πληρέ-
στατα, διότι δὲν σοῦ κρύπτω ὅτι ἡ διαμονὴ τῆς μαζῆς σου, ἐν
τῷ μέσῳ τῶν δύο σας, θὰ με ἀνησύχει ὀλίγον.

Ὅχι, διότι δὲν ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην τοῦ
ἀνδρός σου, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς φίλης μου. Ἀλλὰ
μία εὐμορφὴ, νέα, ἀνεπτυγμένη καὶ πολὺ πολὺ ἐξυπνη γυ-
ναῖκα, ζῶσα διαρκῶς εἰς τὸ μέσον δύο νέων συζύγων γίνε-
ται, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, παρκαίτιος μερικῶν μελετῶν καὶ συγ-
κρίσεων, αἱ ὁποῖαι ἀποβαίνουν πάντοτε εἰς βλάβην τῆς συζύ-
γου· αἱ ὁποῖαι θέτουν εἰς ἀδημονίαν, ἵνα μὴ εἶπω εἰς σκλη-
ρὰν δοκιμασίαν τὸν ἠθικώτερον καὶ τὸν μᾶλλον ἀφρωσιωμένον
τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ τὴν δοκιμασίαν ταύτην πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίζωμεν
ἀντὶ πάσης θυσίας· διότι ἐπὶ τέλους δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαι-
τῶμεν τελειότητος ἀγγέλων ἀπὸ κοινούς θνητούς, δὲν δυ-
νάμεθα νὰ μεταβάλλωμεν μερικοὺς φυσικοὺς νόμους, κατὰ
τῶν ὁποίων οὐδεὶς νόμος ἠθικός καὶ οὐδεὶς φραγμὸς ἔχει τὴν
δύναμιν νὰ κατισχύσῃ.

Μεγάλος πόνος

Εἶχες ἀρχίσει νὰ σοῦ γράψω μετὰ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν
αἰσθάνομαι πάντοτε, ὅταν ὀμιλῶ μαζῆ σου. Καὶ τελειῶν με
τὸν μεγαλῆτερον πόνον, τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ γυ-
ναικεῖα ψυχὴ.

Μπήκε στάθηκεν εμπρός
στην Πύλη την Ωραία!

Φέγγουν τ' άχροάντηλα
και τὰ κεριά τριγύρω.
Αναβαίνει όλόγλυκο
ψηλά 'ς τους θόλους μύρο.

Τρέμουνε κι' άχροφωτάν,
τρέμουν κι' οι λαμπάδες
και τὰ δάκρυα τρέμουνε
πού χύνουν οι ραγιάδες!

Κι' όλα τὰ εικονίσματα,
πού λές κι' άνασαλεύουν,
τώρα δέ λατρεύονται
τώρα κι' αυτά λατρεύουν

Κι' οι θεοί και οι άγιοι
μέσ' την εκκλησία
έσκυψαν, προσκύνησαν
των σκλάβων τον Μεσοία!

Λειτουργιέται ή γαλανή
'ς την Ωραία Πύλη!
Μάτια τή ραντίζουνε
Τήν τρεμογγίζουιν χείλη.

Λειτουργιέται ή γαλανή
και στέκει όλόγυρά της
ά στρατός ό ρικητής
και λάμπουν τ' άρματά της.

— Ω άρματα πολύβροτα
κι' εύλογημένα κ' άγια
να σās στεφανώσουνε
οι σκλάβοι έμεις με βάγια.

Σεις που άναταράζοντας
το νεκρικόν άγέρα
φέρατε το λάβαρο
το ποθητό έδω πέρα.

Πάρτε διαφροστέφανα
και λούλουδα του Άπριλη
και ψυχής λιθάρισμα
με τὰ πικρά μας χείλη.

Κι' αν σās καιη ό φλογισμός
του πολέμου άκμα,
πάρτε δροσογίλημα
με του ραγια τὸ στόμα.

Ω άρματα πολύβροτα
πού 'ς τὰ πνιγμένα σιήθη
φέρατε τ' άνάσασμα
κι' ένας βραχιάς έλύθη.

Γύρτε ν' άνασάρετε
γιατ' έστε άποσταμένα,
κι' άγκαλιές διαφρόκλαρα
σās έχομε στρωμένα!

Μεσ' 'ς τής σκλάβες εκκλησιές
ή σημαλα δέ στάθη.
Μπήκε λειτουργήθηκε
'ς αν το λιθάρι έχάθη!

Σγάλισαν αι θύρες τους.
Σκοτάδι 'ς τ' άγιο βήμα.
Δεν ακούγεται ψαλμός
— βογγάει μεγάλο κρέμα.

Κι' όλα τὰ εικονίσματα
έν' άραχριασμένα,
κι' όλα τ' άχροάντηλα
κρέμονται οβυμένα.

Και τὰ κρυσταλλόφωνα
τὰ σήματρα—ώμένα—
κάτου άπ' το καμπαναριό
σωπαίνουιν ραγισμένα.

Τόποι που άνασάρατε
για μιὰ στιγμή μοιάχη,
κάμποι έσεεις φωτόχυτοι
ρεμματιές και βράχοι!

Τ' όνειρο προσπέρασε!
Σαν εύωδιά του Μάι
σās άλαφρομύρωσε
και 'ς τὸν άγέρα πάει!

Κυλισμένο 'ς τ' άνθια σας
ένθύμησί του άφνει
τὰ κορμιά των μαχητῶν
και το αίμά των σās όνει.

Και σās δίνει το αίμά των
που βόγγος θε να γένη,
ένας βόγγος που ό καιρός
ποτέ δεν τότε σβέτει.

Και τὰ χρόνια που περνοῦν
θ' άκοῦνε τής Ηπέρου
το βαθύ άναστέναγμα
για το χαμό του όνειρου!

ΜΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ.

Ο πρώτος θεμέλιος λίθος τής μέσης γυναικείας έν Ρωσσίαι παιδεύσεως έτέθη υπό τής μεγαλεπηθόλου αυτοκρατείρας τής Ρωσσίας Αικατερίνης τής μεγάλης κατά τον 18ον αιώνα. Παρ' αὐτῆς ιδρύθησαν ανώτερα παρθενωγωγεία υπό τον τίτλον Ίνστιτούτα ανά πάσας τās μεγαλοπόλεις τής Ρωσσίας.

Τὸ έργον τῆς μεγάλης Αικατερίνης συνεπλήρωσεν ή αυτοκράτειρα Μαρία Θεοδωρόβνα, τελειοποιήσασα τὰ προγράμματα των παρθενωγωγείων τούτων. Η μετ' αὐτὴν Μαρία Αλεξανδρόβνα, ακολουθοῦσα τὴν ἔχνη των προκατόχων της και επισφραγίσασα τὸ ευεργετικόν έκεινων έργον, συνέστησε γυμνάσια ανά τās πλείστας ρωσσίικας πόλεις, ισοβάθμια πρὸς τὰ των άρρένων.

Οὕτω τὰ μὲν Ίνστιτούτα είναι ανώτερα παρθενωγωγεία, έν οἷς οικότροφοι εκπαιδεύονται αι θυγατέρες τῆς έξεχούσης πως ρωσσίικης κοινωνίας, ένῶ εις τὰ γυμνάσια φοιτῶσιν έξωθεν κόραι πασῶν των κοινωνικῶν τάξεων.

Εις τὰ Ίνστιτούτα πλὴν τῆς ρωσσίικης γλώσσης και φιλολογίας υποχρεωτικαί είναι και ή γαλλική, γερμανική και άγγλική γλώσσα. Ένῶ εις τὰ γυμνάσια υποχρεωτικῆ είναι μόνον μία ξένη γλώσσα, ή γαλλική ή ή γερμανική.

Πάντα τὰ υπό των αυτοκρατειρῶν ιδρυθέντα Ίνστιτούτα ή γυμνάσια θηλέων έξαρτῶνται μέχρι σήμερον εκ του ιδιαιτέρου γραφείου του Αυτοκράτορος, ένῶ τὰ λοιπὰ γυμνάσια και προγυμνάσια έξαρτῶνται εκ του υπουργείου τῆς δημοσίας εκπαιδεύσεως.

Η έν τοῖς ρωσσίικοῖς γυμνασίοις παιδεύσεις είναι όκταετής, συμπεριλαμβανομένης έν τῇ μέσῃ παιδεύσει και μιᾶς και μόνης προκαταρκτικῆς τάξεως.

Τὰ προγυμνάσια κατέχουσι θέσιν των παρ' ήμῖν προκαταρκτικῶν Σχολῶν.

Τὰ διδασκόμενα μαθήματα έν τοῖς γυμνασίοις είναι: Ορησκευτικά, ρωσσίικῆ γλώσσα και φιλολογία, Σλαυική φιλολογία, άρχαία έλληνική και λατινική φιλολογία, Ίστορία ρωσσίικῆ και γενική, Μαθηματικά επιστήμηαι: Αριθμητική, Γεωμετρία, Άλγεβρα και Τριγωνομετρία, Φυσική, Χημεία, Φυσική ιστορία, Παιδαγωγία, Οικιακή οικονομία, Ίγνογραφία, Μουσική, Γυμναστική και φιλολογία μιᾶς νεωτέρης

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ
MARIA RATAZZI

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Δέν παρεπονήθη εις κανένα. Μετέβην εις το νεκροταφεῖον, έρριψα μετὰ πείσματος τον άραβῶνά μου επί του τάφου του, τον ψευδή αυτὸν έγγυητὴν προδοθείσης πίστεως. Έκαυσα όλα, γράμματα, εικόνας, μαλλιά, πᾶν ὅ,τι μου τὸν ενέθυμιζε. Καί όταν δέν μου έμεινε πλέον τίποτε, όταν άπεμόνωσα έντελῶς τὴν έξεγεθεῖσαν καρδίαν μου, δέν ήσθάνομην πλέον ή άπειρον άηδίαν, διότι έξησα τόσα έτη εις τὴν άτμόσφαιραν ταύτην του ψεύδους και τῆς άπάτης.

Έγεννήθην αναμάρτητος και οὔτε ό χρόνος, οὔτε ή πείρα, οὔτε το γῆρας ίσχυσαν να με μεταβάλουν. Έλαβα τὴν άπόφασίν μου και δέν μεταμελοῦμαι ποσῶς, έστω και αν έχω άδικον Δέν στρέφω έπ' οὐδενί ὄρω το βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ίνα ίδω τον διαυθέντα δρόμον.

Δέν θα ειπω ὅτι δέν υπέφερα. Ναι, υπέφερα σκληρῶς δια τὴν πλάνην μου, διότι άφῆθην τόσον ευκόλως να άπατήσω ανθρωπον άνάξιον των αισθημάτων μου. Υπῆρξε μάλιστα στιγμή, καθ' ήν

ξένης γλώσσης. Τὸ ὄρολόγιον των ρωσσίικῶν γυμνασίων είναι θαυμασίως κατηρητισμένον. Αἱ μαθήτρια των κατωτέρων τάξεων φοιτῶσι μόνον μέχρι τῆς μεσημβρίας εις το γυμνάσιον, αι των άμέσως ανωτέρων μέχρι τῆς 1 μ. μ. και οὔτω καθέξῆς μέχρι τῆς 3 μ. μ. ὥρας, καθ' ήν υποχρεωτικῶς παύουσι πάντα τὰ μαθήματα. Πλὴν των γενικῶν έξετάσεων, εις ἄς πᾶσα μαθήτρια υποβάλλεται, εκλέγει μεταξῶ των μαθημάτων ειδικόν τι μάθημα εις ὃ έχει περισσοτέρην κλίσιν και εις του ὀποίου τὴν σπουδὴν ειδικῶς επιδίδεται.

Υφισταμένη δέ ειδικὴν έν τῷ μαθήματι τούτῳ έξέτασιν, λαμβάνει πλὴν του πτυχίου των γενικῶν μαθημάτων και ιδιαιτέρον πτυχίον μαθηματικῶν ή ιστορίας ή γλώσσης τινός κτλ. εις τὴν διδασκαλίαν δέ τούτου και επιδίδεται κατόπιν.

Αξιον παρατηρήσεως είναι ὅτι αι Ρωσσίιδες επιδίδονται ιδιαιτάτα εις τὰ Μαθηματικά. Έθχυμάσμεν δ' αληθῶς πρὸ διετίας κόρην μόλις δεκαεξαέτιδα κατά τās μαθηματικῆς έξετάσεις τῆς έν τῷ α' γυμνασίῳ τῆς Ὀδησσοῦ. Έλυεν εκ του προχείρου υπό ξένων καθηγητῶν προβαλλόμενα αὐτῇ προβλήματα Τριγωνομετρίας μετ' ευκόλις, ήν θα έξήλευαν καθηγηταί πολλοί.

Αἱ εκ των ρωσσίικῶν γυμνασίων άποφοιτῶσαι μαθήτρια γίνονται δεκταί εις τὰ πανεπιστήμια, υποβαλλόμεναι ὡς και οι μαθηταί εις έξετάσεις παρὰ των καθηγητῶν του πανεπιστημίου.

Ανώτατον διδασκαλεῖον, έν ᾧ καταρτίζονται ειδικῶς παιδαγωγοί, υπάρχει μόνον έν Πετρούπολει.

Πλὴν των γυμνασίων και Ίνστιτούτων των θηλέων υπάρχει έν Ρωσσίαι και ιδιαιτέρως τάξις σχολείων ανωτέρων υπό τον τίτλον «Μαθήματα ανωτέρως γυναικείας παιδεύσεως». Η σύστασις και λειτουργία τούτων οφείλεται εις τὴν ιδιωτικὴν πρωτοβουλίαν, πολυπληθῆ δέ τοιχῶτα υπάρχουσιν έν Μόσχῃ,

μετεμελούμην σχεδόν, διότι δέν ειχον ανιαποδώσει ὀφθαλμὸν αντί ὀφθαλμοῦ και ὀδόντα αντί ὀδόντος πρὸς τον άπιστον, εις τρόπον ὡστε να έμάνθανε και αυτὸς εκει έπάνω τὴν συμφορὰν του, αρκετὰ άργά, ὡστε να μη δύναται να εκδικηθῆ, άλλ' αρκετὰ ένωρίς, ὡστε να έχῃ τὴν δύναμιν να υποφέρῃ.

Απέσπασα από τὴν καρδίαν μου τὴν μισητὴν αυτὴν ανάνησιν. Χωρίς οἶκτον διέγραψα από το πνεῦμά μου πᾶν ὅ,τι ήδύνατο να μου αναμνησθῆ τὴν εποχὴν εκείνην και άπαξ θεραπευθεῖσα προσεπάθησα να γείνω ὅ,τι ήμην πρότερον, διαγράφουσα τὰ δέκα αυτὰ τῆς ζωῆς μου έτη, τὰ ὀποία έξησα εις ξένον τόπον, μακρὰν του ιδικοῦ μου, ὡς να μη υπῆρξάν ποτε.

Κατὰ τὴν στιγμήν του γάμου μου ειχον αποπέμψει τὴν κυρίαν, ήτις μου ειχε χρησιμεύσει ὡς συνοδὸς εις τὰ ταξιδιά μου, αναμείψασα αυτὴν γενναίότατα. Τῆς ειχον συστήσει να μη επανέληθ ποτέ έδῶ και να μη αναφέρῃ εις οὐδένα τὰ κατ' έμέ. Εἶχε τηρήσει τὴν υπόσχεσίν της, το έγνωρίζω. Οὐδεις λοιπὸν ειξευρε τί μου ειχε συμβῆ κατά τὰ δέκα αυτὰ έτη. Αφού ή καρδιά μου ανένκτησε τὴν ήσυχίαν της, ήμποροῦσα και έγω να το άγνωῶ έπίσης.

Αφῆκα αποτόμως, χωρίς να ειδοποιήσω κανένα, τὴν Φλωρεντίαν, τὴν πόλιν των ανθέων, τὴν από τῆς ήμέρας εκείνης μεταγχολικὴν και καταρμαμένην δι' έμέ. Έπανέλαβα τον δρόμον τῆς έγκαταλειφθείσης πατρίδος μου και έρθασα χωρίς κανεις να με περιμένῃ ένα πρωι έδῶ, ὅπου με έδέχθη με δάκρυα εις τους ὀφθαλμούς ό γηραιὸς επιστάτης μου, δια τον ὀποιον ήμην πάντοτε ή δεσποινίς του παρελθόντος. Ο τίτλος οἶτος μου έράνη ὡς αληθῆς και ποθητῆ θωπεία και δέν έχόρταινα να ακούω ὄλον το προσωπικόν του μεγάλου

Ὁδησῶν, Κιέβω και Καζάν. Ἐν Πετρούπολει ἐπίσημος ἔνχαρις τοιούτων μαθημάτων ἐγένετο τὸ 1875 ὑπὸ τοῦ διασήμεου Ρώσου καθηγητοῦ καὶ ἱστοριογράφου κ. Βεστούγεφ Ρουμίνη.

Διὰ τὰς ἐγγάμους κυρίας ἢ τὰς διδασκαλίτσας, αἵτινες ἀδυνατοῦσι νὰ ἀπασχοληθῶσιν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὑπάρχουσιν ἀνώτεροι τοιαῦται παρὰδύσεις ἐσπεριναί. Φέρουσιν ὅλως ἐπιστημονικὸν χαρακτήρα, δύναται δὲ αἱ ἀκροάτριαι νὰ ἀκολουθήσωσι κατὰ βούλησιν οἰονδήποτε κλάδον ἐπιστημῶν.

Κάκια Βενδέφ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Τιμὴ τοῦ Σούδερμανν. Ἀρκετὴ και κάπως ζωηρὰ ἀνεπτύχθη και' αὐτὰς θεατρικὴ κίνησις μετὰ τὴν τόσῃ ἐπὶ διειτρίαν περίπου ἀποχρὴν τοῦ κοινοῦ ἀπὸ παντὸς θεάματος.

Ἡ ἀντίδρασις ὡς ἤτο ἐπόμενον ἐπῆλθε ζωηρὰ και ἡ θεατρικὴ δὲ παραγωγὴ προμηνύεται πλουσία και ἐπιτυχὴς ἀρκούντως κατὰ τὴν θερινὴν αὐτὴν περίοδον. Τὰ πρωτότυπα δοθέντα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν θεάτρων ἔργα ἡμποδίσθημεν νὰ παρακολουθήσωμεν. Τὸ ὑπὸ τοῦ θιάσου ὁμῶς Βονασέρα-Παντοπούλου ἀναδιδασθέντα ἔργα τοῦ Ἡθοποιοῦ Κῆν και τῆς Τιμῆς τοῦ Σούδερμανν, τὰ ὅποια εἶδομεν εἶναι και ὡς ἔργα και ὡς ἐκτέλεσις ἔξοχα.

Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τῆς Τιμῆς ὀλίγον γνωστὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἔγινεν ἤδη προσφιλὲς διὰ τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ἔργου, τὸ ὅποιον πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἐσπέρας ἐπαναληφθὲν ἐκράτησεν ἀμετάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον και ἄμετρον τὸν ἐνθουσιῶδῃ θαυμασμὸν τῶν θεατῶν.

Ὁ πρωταγωνιστὴς ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ κ. Εὐτύχιος Βονασέρας ἀπέδειξε διὰ μίαν ἐπὶ πλέον φοράν τὸ καλλιτεχνικὸν του ἄλγαντον, ἐν τῇ θαυμασίᾳ ὑποκρίσει τοῦ ἥρωος τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ δραματοῦργου.

Ἀλλὰ και εἰς τὸν Ἡθοποιοῦν Κῆν, τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτήρ εἶναι ὅλως πρωτότυπος και ἰδιόρρυθμος ὁ κ. Βονασέρας ἐπαίξεν ἔξοχα, κρατήσας αὐτὸς μόνος σχεδὸν τὸ ἔργον εἰς τὴν περιωπῆν, ἧς εἶναι ἄξιον. Διὰ τούτου δὲν θέλομεν νὰ μειώσωμεν τὴν εὐτυνεϊδῆτον ἐργασίαν τῶν λοιπῶν ἡθοποιῶν τοῦ ἀξιολόγου τούτου θιάσου, οἵτινες εἰς ἄλλα ἔργα ἐλαφρότερα ὑποκρίνονται μετὰ πλειστής ἐπιτυχίας. Ἰδιαιτέρα μάλιστα πρέπει νὰ γίνῃ μνεία ἐν τῇ ἐκτέλεσει τῶν δύο νέων ἀναφερομένων ἔργων τοῦ κρατίστου και πολλὰ ὑποχομένου νέου ἡθοποιοῦ κ. Χαλκιοπούλου.

Ὡς πρὸς τὰ κωμειδύλλια ὁ λαμπρὸς, ὁ ἀθάνατος Παντόπουλος μετὰ τῆς κ. Χέλμη πάντοτε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Σκορπίζει ἀκούραστος τὴν χαρὰν, και μεριάζει γενναίως εἰς τοὺς θαμῶνας του τὴν εὐθυμίαν και τὸν γέλωτα.

ρου, ἐπαναλαμβάνον αὐτόν. Ἦτο ἡ θελκτικὴ γοητεία τῆς λήθης, λικνίζουσα τὸν πόνον και τὴν ὀργήν μου.

Ἦτο κατὰλευκος ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης μου και εἶχε κυρτωθῆ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν. Ἐκ τῶν λοιπῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου τινὲς εἶχον ἀποθάνει, ἄλλοι εἶχον ἐξαφανισθῆ. Δι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἤμην πάντοτε ἡ δεσποινὴς τοῦ πύργου και ἐπανεῦρον τὸ κέντημά μου, ὡς τὸ εἶχον ἀφήσει, τὸ εὐνοούμενόν μου βιβλίον ἀνοικτόν εἰς τὴν τελευταίαν παρ' ἐμοῦ φυλλομετρηθεῖσαν σελίδα, και ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῶν καθημερινῶν συνηθειῶν μου, ἀναμένοντά με και ὑποδεχθέντά με, ὡς ἐάν ὁ βίος μου ἐκεῖνος ὁ εὐτυχὴς δὲν εἶχε κἀν διακοπῆ.

Ὅταν εἶχα φύγει ἀπ' ἐδῶ ἤμην τριάκοντα ἐτῶν. Ὅταν ἐπανῆλθον ἤμην τεσσαράκοντα. Παρῆλθον ἔκτοτε εἴκοσι πέντη ἔτη. Οὐδεὶς ποτε ἐξ ὄλων τῶν περὶ ἐμὲ ὑπωπευθῆ καὶ τὸ μυστικόν μου. Οὔτε μία φωτογραφία, οὔτε ἐν μαραμμένον ἄνθος διατηρηθὲν εὐλαβῶς, οὐδὲν μοι ἔμενε ἐξ ἐκεῖνου, ὅστις ἐξῆσε τὴν ζωὴν μου, τὴν ἐξωραΐσεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν και τὴν ἐσχίασεν ἐπειτα διὰ τὸσον σκληροῦ τρόπου.

Τοιοῦτοτρόπως κατῴρωθωσα ὄχι μόνον νὰ λησμονῆσω καθ' ὀλοκληρίαν τὸν ἄπιστον — τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ πρόσωπον δὲν ἐνθυμούμην πλέον — ἀλλὰ και νὰ καταπραῖνω τὸν τρομερὸν αὐτὸν τῆς ψυχῆς μου πόνον. Ἐφερα ἐπίτηδες ἐνθύματα ἀρμόζοντα εἰς πολὺ γεροντοτέραν ἡλικίαν τῆς ἰδικῆς μου, ἐγήρασα και κατὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ἀκέρμη και πρὸ τῆς ὥρας μου ἀπὸ τῆς μίας ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ἐγεινα γραῖα κόρη, ἵνα συγχωρήσω τὴν λήθην τῶν ἐτῶν, τὰ ὅποια ριζικῶς διέγραψα ἀπὸ τὴν ζωὴν μου. Ὅ,τι ἐξελάβετε ὀλοί σας ὡς γυναικεῖαν δδυναμίαν, ὡς μανίαν, ὡς ἀνάγκην νὰ φαίνωμαι

Εὐτυχὴς ἄνθρωπος, ἀφοῦ κατορθώνει ὄχι και μὲ πολὺν κόπον νὰ κάμνη τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς. Εὐτυχὴς ἰδίᾳ, διότι τόσῃ ἀπέκτησε δημοτικότητα, ὡστε εἰς μόνον τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του νὰ ἠλεκτρίζεται τόσος κόσμος και διὰ μυριστὴν φοράν νὰ ἔρχεται νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Παντόπουλον ἔστω και ἐν πολὺ παλαιὸν και πολὺ γνωστὸν ἔργον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Διατήρησις χορταρικῶν διὰ τὸν χειμῶνα. Φασόλια πλατιά. Τὰ καθαρίζεται, ὅπως ὅταν θὰ μαγειρευθοῦν και τὰ ρίπτετε εἰς μεγάλην πῆλινην λεκάνην. Χύσατε ἐπάνω των βραστό, ζεματιστὸ νερὸ και ἀφήσατέ τα ὀλίγας στιγμάς. Ἀποσύρατε και στραγγίζατέ τα. Μετὰ ταῦτα τὰ βράζετε μετρώς εἰς βραστὸν νερὸν ὀλίγον ἀλατισμένον, τὰ ἀποσταλάζετε. Τοὺς βάζετε βούτυρο και τὰ γυρίζετε ὀλίγον μόνον με τὸ βούτυρον εἰς τὴν φωτιάν. Τὰ ἀφίνετε νὰ κρῶσουν. Τὰ βάζετε με τὴν σάλτσαν των εἰς τὰς φιάλας, τὰς κλείετε ἐρμητικῶς και τῆς βάζετε εἰς ἐντζερί με βραστὸν νερὸν νὰ βράσουν 5 λεπτά.

Τὰ στενὰ φασόλια γίνονται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, μόνον ὅτι τὰ βράζετε εἰς τὰς φιάλας των περὶ τὴν ὥραν.

Ντομάτες. Κόψατέ τας 4 ἢ περισσότερα κομμάτια, τὰς ρίπτετε εἰς φιάλας τὰς ὁποίας σκεπάζετε με ἔντερον καθαρὸν χοίρινον και δένετε σφιγγτά. Τὰς βράζετε με τὰς φιάλας μαζὺ εἰς ζεματιστὸν νερὸν ἔως 4 λεπτά. Ὅταν τὰς ἀνοίξετε τὸν χειμῶνα, χύσατε τὸ νερὸν, ὅπου ἔχουν χύσει και περάσατε τῆς ντομάτες ἀπὸ τρυπητόν. Εἶναι σὰν φρέσκες.

Ἀχλάδια σακχαρόπηκτα. Διαλέξτε 100 ἀχλάδια ἡμῶριμα, ἀπὸ τὰ εἶδος τῶν ζαχαράτων ἢ τῶν κοκκινωπῶν. Κόψατε τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς των ὀλίγον, και ρίψατέ τα εἰς μὲγανον τσουκάλι πῆλινον με κρῦο νερὸ. Βράσατέ τα εἰς μετρίαν φωτιάν και ἐφ' ὅσον τὰ ἐγγίζετε και ἀρχίζου νὰ μαλακώνουν, τὰ βράζετε με τρυπητὴν κουτάλαν και τὰ ρίπτετε εἰς κρῦο νερὸ. Ἐπειτα τὰ στεγνόνετε ἐπάνω εἰς καθαρὰν πετσέταν. Βράζετε εἰς τὸ ἴδιον τσουκάλι 1 ὄκ. ζάχαρι εἰς 1 1/2 ὄκ. νερὸ, ἐξαφρίζετε. Ἐπειτα θέτετε εἰς τὸ βάθος τοῦ τσουκαλιῦ μίαν σειρὰν ἀχλάδια και εὐθὺς ὡς πάρουν μίαν μόνον βράσιν, τὰ βράζετε και τὰ θέτετε εἰς λεκάνην. Ἐξακολουθεῖτε οὕτω μέχρις οὗ τελειώσῃτε και τὰ 100 ἀχλάδιά σας. Ἀμα κρῶσουν τὰ τοποθετεῖτε εἰς τρυπητόν μετάλλινον κόσκινον ἢ κνισάραν, τὸ ὅποιον θέτετε ἀνάποδα εἰς τρόπον ὡστε νὰ σουρῶνουν και νὰ ἀερίζονται ἀπὸ κάτω. Βάζετε τα εἰς τὸν ψυφῶρον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔχουν βγάλει ἐκεῖνην τὴν στιγμήν τὸ ψωμί. Εὐθὺς ὡ ἴδετε ὅτι ἐξηράνθησαν ἀρκετὰ τὰ ἀποσύρατε. Μετὰ ταῦτα τὰ βυθίζετε και πάλιν εἰς τὸ ψυχρὸν σιρόπι των' τὰ ἀφήνετε νὰ μουςκέψουν και κάμετε ὡς και κατὰ πρώτην φοράν. Ἐπαναλάβετε τοῦτο τετράκις. Ὅταν τὰ βγάλετε ἀπὸ τὸν ψυφῶρον διὰ τελευταίαν φοράν, τὰ τοποθετεῖτε εἰς κουτιά εἰς ἀράδας, μεταξὺ δὲ τῆς μίας γραμμῆς και τῆς ἄλλης θέτετε ἐνφύλλον χάρτου. Κλείετε τὰ κουτιά σας και τὰ τοποθετεῖτε εἰς στεγνὸν μέρος.

νεωτέρα, ἦτο μόνον ἐκδικητὴς πρὸς νεκρὸν, τὸν ὅποιον εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μισῶ μέχρι τῆς τελευταίας μου ἡμέρας.

Τώρα εἰξεύρετε ὅτι ἠθέλετε νὰ μάθετε. Ἡ ἱστορία μου ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι οὔτε πολὺ ρομαντικὴ, οὔτε πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἢ ἴσως θὰ ἤξιζε νὰ σὰς ἀφήσω εἰς τὴν εὐρίσκεσθε πλάνην.

Θὰ εἶχετε ὑποπτευθῆ, θὰ εἶχετε φαντασθῆ πᾶν ἄλλο ἢ τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλ' εἶναι ἀργά και ὁ νέος οὔτος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὰ μὰτηρά του, εἶπε δεικνύουσα με. Ἡ ἐξομολόγησις μου ἐτελειώσε. Σὰς ζητῶ συγγνώμην διότι σὰς τὴν διηγῆθην τόσον διελοδικῶς. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἱκανοποίησα πληρέστατα τὴν περιέργειάν σας, και ὅτι, ὡς ὁ ἱερὺς λησμονεῖ τὰ πρὸς αὐτὸν ἐμπιστευόμενα μυστικά, ἐλησμονήσατε και σεῖς ἤδη τὸ ἰδικόν μου. Αὔριον οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἐνθυμῆται.

..

Χωρὶς νὰ εἴπωμεν λέξιν ἐπῆλθεν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν τὴν ὠραίαν λευκὴν χεῖρα, ἦν μὰς ἔτεινεν ἡ κόμησσα. Ὁ θεὸς μου ἐστήριξε περισσότερον ἐπ' αὐτῆς τὰ λεπτὰ χεῖλη του. Θὰ ἤθελα νὰ τὸν φονεύσω. Ὅταν ἤλθεν ἡ σειρά μου, δὲν ἐτόλμησα νὰ θέσω τὸ στόμα εἰς τὸ ἀρωματισμένον ἐκεῖνο χέρι, ἀλλὰ με κίνησιν ταχυτέραν σκέψως τὸ ἔφερα εἰς τὰ μάτια μου, τὰ ὅποια ἔβρεχον δάκρυα.

Ἐκαστος ἐξ ὑμῶν θὰ ἐλησμονῆσεν ἤδη, εἶχεν εἶπει ἡ πυργεδσοποινα. Εἰς ἐμὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ λησμονῆσω. Ὅταν ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἤμην ὑπερβολικὰ συγκεκλινημένος.

(Ἀκολουθεῖ)